

100 tekortkomingen bij het onderzoek naar de Deventer Moordzaak

Justitiële instanties, zoals recherche, Nederlands Forensisch Instituut (NFI) en Openbaar Ministerie (OM) hebben in Nederland vrijwel een monopoliepositie bij het uitvoeren van onderzoek bij een misdaad. Op basis van dit onderzoek wordt een verdachte door het OM voor de rechter gebracht, die daarna tot een oordeel komt.

Het onderzoek dat door deze justitiële instanties wordt uitgevoerd, is onderhevig aan wetten en voorschriften. Dat is enerzijds om de rechten van de verdachte te beschermen en anderzijds om te zorgen dat bij technisch onderzoek geen onjuiste conclusies worden getrokken. Zo zijn er vele forensisch-technische normen, waaraan de recherche zich dient te houden.

De wijze waarop het onderzoek wordt uitgevoerd kan grote gevolgen hebben voor het eindresultaat. Er kunnen fouten gemaakt worden waarbij aanwijzingen in de richting van een bepaalde verdachte over het hoofd worden gezien. Of men kan onjuiste conclusies trekken over de mogelijke schuld of onschuld van een bepaalde persoon. Voor een goed functionerende rechtsstaat is het ook van groot belang dat er goed onderzoek gedaan wordt naar ontlastend bewijs van een verdachte.

Uit recente publicaties zoals “Het O.M. in de fout” van Prof. Derksen, en “De slapende rechter” van Prof. Wagenaar c.s. komen 10 zaken aan de orde die in Nederland geleid hebben tot langdurige gevangenisstraf, waarbij niet alleen ernstige twijfel kan bestaan over de schuld van de veroordeelde (en in 3 zaken heeft dat al tot een herziening van de veroordeling geleid), maar ook staan er talloze voorbeelden in van ernstige fouten die zijn gemaakt door de justitiële instanties. Fouten waarvan er ook talloze worden vermeld in het rapport van de Commissie Posthumus uit 2005 over de Schiedammer Parkmoord. De veroordeelde in die zaak is niet vrijgekomen doordat de justitiële instanties zelf vaststelden dat men toch een fout had gemaakt, maar doordat de echte dader plotseling bekende.

In de wetenschap geldt het principe: “Een wetenschappelijk slecht uitgevoerd onderzoek kan nooit tot een goed resultaat leiden”. Je kunt gevoelsmatig wel denken dat een bepaald resultaat het juiste is, maar dat kan niet gebaseerd zijn op het slechte onderzoek zelf, zeker als het in strijd met de daarvoor geldende principes is uitgevoerd en inconsistente en niet reproduceerbare resultaten blijkt te geven.

Bij de bestudering van het dossier van de Deventer Moordzaak, door een groep burgers met Drs. Maurice de Hond als coördinator, blijkt het vol met grote en kleine tekortkomingen te staan